

# Washington trpí zachycováním politiky, nikoli Groupthink, na Čínu

NI [nationalinterest.org/feature/washington-suffering-policy-capture-not-groupthink-china-206499](https://nationalinterest.org/feature/washington-suffering-policy-capture-not-groupthink-china-206499)

26. května 2023



Nejnovější selský rozum na Čínu je ten, že Washington je ve vleku skupinového myšlení – fenoménu, kdy skupina ignoruje protichůdné názory a protichůdné důkazy a tlačí na postup navzdory ideologickým zaslepencům. Zastánci a kritici americké čínské politiky se shodují, že skupinové myšlení vede ke špatné strategii, ať už tím, že podceňuje nebo přeceňuje čínskou výzvu. Jak řekl renomovaný novinář Fareed Zakaria: „Čína je vážný strategický konkurent, nejvýznamnější velmocenský vyzyvatel, kterému Spojené státy za mnoho desetiletí čelily. To je pro Washington o důvod víc, aby vůči němu formoval racionální a uváženou zahraniční politiku. Přesto přes Pacifik, s konsolidací Si Ťin-pchinga Některé pozorovatelé se obávají, že Peking může trpět vlastním skupinovým myšlením. Číňané, jak se tito pozorovatelé obávají, se shodli na názoru, že Washington je připraven zastavit čínský vzestup, dokud to ještě

může. Pokud obě strany setrvají v zastávání těchto názorů, nebezpečná spirála ve vztazích může pravděpodobně vést ke konfliktu.

Ne celý Washington však trpí skupinovým myšlením v otázce Číny. Původní popis termínu Irvinga Janise špatně zapadá do současné situace, protože se vztahuje na rozhodování v malých skupinách – nikoli na rozlehlá tržiště nápadů, jako jsou debaty o zahraniční politice ve Washingtonu DC. V kruzích americké národní bezpečnosti probíhá spousta silných diskusí a odlišných názorů na Čínu. Otázkou tedy je, proč dominují jestřábí hlasy a jak je lze vyvážit?

### **Změna čínského paradigmatu**

Skupinové myšlení vzniká jako výsledek potřeby udržovat skupinovou soudržnost. Jak ví každý, kdo byl na dostatečně velké schůzce, ke skupinovému myšlení dochází, když se nikdo nestaví proti směru diskuse nebo dohody, protože se to zdá horší než jakékoli suboptimální rozhodnutí, kterého by schůzka mohla dosáhnout – včetně nedosažení žádné dohody.

V praxi je však zachování soudržnosti americké zahraniční politiky opakem *toho*, čeho doufají američtí bezpečnostní experti dosáhnout, když se účastní živé debaty o politice USA a Číny.

Návrat složitých procesů k psychologickým diagnózám, jako je skupinové myšlení, je samozřejmostí – pomyslete na kognitivní zaujatost nebo negativní stereotypy. Ačkoli tyto štítky mají vědecký kruh, slouží také k přesunu pozornosti od často politicky nabitě sociální reality k domněle odosobněnému kolektivnímu myšlení. Jinými slovy obviňování pouhého skupinového myšlení zatemňuje chaotické procesy stojící za paradigmatickou změnou toho, jak Washington pohlíží na Peking od roku 2016, který znamenal konec éry „angažovanosti“.

Tento posun v převládajícím pohledu na Čínu – od potenciálního partnera k rivalovi a stále více směrem k faktickému nepříteli – lze lépe popsat jako cvičení „zachycení politiky“ ze strany antiangažérů. Ti, kdo argumentují obnovením angažovanosti a pečlivým řízením americké konkurence s Čínou, jsou nanejvýš zdvořile tolerováni a rozhodně nejsou v pozicích autority. Jednotlivci, kteří *jsou* u moci, dospěli k závěru, že Washington a Peking jsou uzavřeny v desetiletí trvajícím ideologickém konfliktu.

Abychom byli spravedliví, bylo nevyhnutelné, že se Washingtonův přístup k Číně odkloní od růžových názorů zapouzdřených v přístupu pro angažovanost. Oživující Čína pravděpodobně nikdy nepřijme převahu USA ve východní Asii, musela zakročit proti svobodám v Hongkongu, zesílit hrozby vůči Tchaj-wanu a přeměnit své obrovské ekonomické zisky ve vojenskou sílu. Obavy z vývoje v Číně nabíraly na síle během druhého funkčního období Baracka Obamy. Přesto to bylo s Trumpovou administrativou že myšlenky kritiků angažovanosti byly převedeny do politiky – od obchodní války po čínskou iniciativu, jejímž cílem bylo přetvořit byrokratické priority napříč vládou. Bidenova administrativa se ani zdaleka nesnažila o zvrát, místo toho zůstala v kurzu a čerpala z expertízy ve Washingtonu s názory velmi podobnými těm, kteří pracovali pro Trumpa.

Současná americká politika vůči Číně je ve skutečnosti řadou byrokratických procesů, které uvedl do pohybu Trumpův národní bezpečnostní tým a v nichž pokračuje následná administrativa. Na exekutivní úrovni Rada národní bezpečnosti upravila americkou strategii a v květnu 2020 nastínila nový konkurenční přístup, který se odrážel v loňské Strategii národní bezpečnosti. Plánování ministerstva obrany pro éru velmocenské konkurence předcházelo Trumpa a Čína je nyní pevně americkou „výzvou tempa“ – řídí nákupy a rozhodování o postavení síly. Svým vítězstvím v loňských volbách v polovině období se republikáni Sněmovny reprezentantů pevně zaměřili na prosazení pevnějšího vládního přístupu k Číně.

## **Opětovné vycentrování čínské debaty**

Přesto představa, že tento posun k jestřábímu přístupu představuje bipartistické skupinové myšlení ve washingtonské zahraniční politice, ignoruje ty čínské experty – tankery, bývalé diplomaty a obchodníky – kteří vyjádřili obavy ohledně tohoto nového směru. Pro-podnikatelské hlasy, jako je bývalý ministr financí Hank Paulson, zpochybňují logiku oddělení. Špatně diagnostikovat současnou čínskou debatu jako skupinové myšlení spíše než zachycování politiky, protože to vede k nevhodným řešením. Experti navíc vyjádřili znepokojení nad tím, zda zánik angažovanosti nezanechal ve Spojených státech nebezpečný nedostatek bilaterálních spojení s Čínou potřebných pro krizové řízení.

Lékem na skupinové myšlení nad rámec zahraniční politiky je „myšlení mimo krabici“. Společnosti používají na schůzkách speciálně určené „d'áblovy advokáty“. Americká armáda má dobře zavedenou tradici „červeného týmu“ – úkolování konkrétních skupin s náročnými předpoklady a důkazy v boji proti skupinovému myšlení. Ale aplikovat to ve Washingtonu je obtížné – zatímco skupinové myšlení může vzniknout neúmyslně, zachycení politiky je do značné míry záměrné. Ptát se stejných jedinců, kteří záměrně prosazují tvrdší postoj k Číně mimo rámec myšlení, nemusí nutně vést ke změně.

Ne všechna americká elita zahraniční politiky má stejný názor na Čínu – nejen na fakta o akcích a záměrech ČKS, ale i na to, co by měl Washington udělat v reakci, jaké jsou zájmy Ameriky a jaké politiky jí nejlépe slouží. Mnozí se obávají, že konkurence příliš snadno sklouzla do konfrontace a že návrat k řízené formě velmocenské soutěže by byl moudrý. Administrativa by měla naslouchat jiným hlasům odsunutým stranou, protože tyto hlasy prezentují odlišné chápání amerických zájmů, které jsou pevně proti konfliktu.

*David M. McCourt je docentem na katedře sociologie na Kalifornské univerzitě v Davisu. Pracuje na knize s předběžným názvem The End of Engagement: America's China and Russia Watchers and US*

Strategy since the Cold War .

*Obrázek: Shutterstock.*